

KLEEDRUIMTE IN HET BADGEBOUW VAN STAATSMIJN EMMA.

steenkoolvelden vrij vlakke, uitgestrekte gebieden geweest, maar ze zijn niet ongeschonden bewaard. De heete kern van onze aarde koelt langzaam af; de aardkorst die op die binnenste massa, als op een vloeistof drijft, moet krimpen, zij plooit en rimpelt zich daarbij, op vele plaatsen is ze gebarsten. 't Carboon heeft die bewegingen meegemaakt en uit de boringen blijkt dat het veel scheuren vertoont, dat op verschillende plaatsen de lagen zijn doorgebroken en in verticalen zin ten opzichte van elkaar verschoven.

Elke mijn heeft minstens twee schachten die de verkeerswegen vormen tusschen 't kolengesteente in de diepte en de aardoppervlakte. 't Verkeer geschiedt met liften, de z. g. kooien, die menschen en materialen vervoeren. Aan den voet van de schachten en op hooger gelegen verdiepingen worden horizontale gangen gedreven, eerst in 't gesteente; ook de beide schachten zijn ondergronds door gangen verbonden. Op zoo'n

mijngang rusten honderden meters dikke aardlagen; er heerscht dus een belangrijke druk in 't gesteente om de gang. Dit maakt dat zij als 't ware dichtgeknepen wordt, zij wordt steeds nauwer. Veelal kan 't gesteente den druk niet weerstaan, het scheurt of brokkelt af zoodat steenmassa's naar beneden komen. Door steenval is menige mijnwerker getroffen. Om dit gevaar te verminderen worden in de mijngangen verticale houten stutten, en tegen de zolderingen balkjes aangebracht. Is dit niet voldoende, dan worden de gangen met baksteen of cement bekleed.

Vanuit de steengangen worden, waar kolenlagen worden doorsneden, gaanderijen aangelegd die de steenkoollagen volgen; de kool wordt met dynamiet los geschoten, in wagentjes geschept en naar de liften gereden. Een mijn in ontginning heeft stelsels van gangen, op verschillende verdiepingen gelegen. De kolen komen met de liften in